

OM GUDS EXISTENS

Följande intressanta artikel är uppsnappad på Internet, författaren är okänd. Den handlar om Guds existens och hur man rationellt kan betrakta sin tro. Hoppas min översättning inte är för stel.

Islam är byggt på en bas, nämligen, doktrinen (Aqida) som uttrycker att det finns bara en Gud, som är bortom universum, människan och livet, som har skapat alla dem, som skapat allting, som skapat saker från ingenting och som en konsekvens är självförsörjande, med andra ord, Han är inte skapad, annars vore han inte en skapare; och eftersom Gud är beskriven som skaparen, är det omöjligt att han är skapad. Alltså, han är självförsörjande, därför att alla sakers existens beror på Han och Han är inte beroende av någonting.

Låt oss återgå till det att saker behöver skapas av en skapare. De saker som förnuftet kan uppfatta är människan, livet och universum; alla är ändliga/begränsade; som en konsekvens är de maktlösa, ofullkomliga och i behov av andra.

Människan är ofullkomlig p.g.a. i allt växer han till en gräns som han inte kan passera. Han är alltså ändlig. Livet är också ändligt p.g.a. av det manifesterar (uttrycker/visar) sig i individer (djur, människor...), och observeras till individens slut, så det är begränsat.

Universum är ändligt eftersom det är summan av alla himlakroppar/planeter, varje planet är ändlig, och summan av ändliga saker är ändliga, alltså är universum ändligt. Därför är människan, livet och universum ändligt.

När man funderar på det som är ändligt, kommer man fram till att den inte är evig heller, annars skulle den inte vara ändlig, och som sådan måste den vara skapad av någon annan än denna kropp. Denna måste vara skaparen av människan, livet och universum.

Denna Skapare är skapad av någon annan eller så är Han skapare av sig själv eller så är Han evig, självförsörjande. Utan tvivel är det absolut inkorrekt att Han är skapad av någon annan, om detta skulle vara fallet, skulle han vara ändlig.

Och att han skulle skapat sig själv, är lika fel, för om det vore så skulle han samtidigt vara Skapare och det skapade, vilket är absurt. Följaktligen måste han vara evig, självförsörjande. Vi kallar Skaparen Gud/Allah.

Trots detta, kan varje person med förmågan att tänka, förstå från själva existensen av saker,

att de har en Skapare som skapat dem, därför att man betraktar dem som ofullkomliga, maktlösa och i behov av andra; alltså de är definitivt skapade.

Därför är det tillräckligt att dra sin uppmärksamhet till vad som helst i universum, människan och livet, för att dra slutsatsen att det finns en Skapare, Härskare. Därför, att titta på någon planet i universum, betraktande på någon fas i livet eller att förstå någon aspekt av människan, förser en med bevis för Guds existens.

Följaktligen, ser vi att den heliga Koranen drar vår uppmärksamhet till saker och kallar människor till fundera över dem, deras omgivning och det som är relaterat till dem, för att dra slutsatsen om Guds existens. Människan observerar hur saker är i behov av andra saker och drar slutsatsen om att finns definitivt en Skapare, en Härskare.

Hundratals Koranverser förmedlar denna förståelse."Så må då människan besinna, varav hon är skapad! Hon är skapad av en fram kvällande vätska. Som utgår från länderna och bröstets ben." (Koranen 86:5-7)

"I himlarnas och jordens skapelse och nattens och dagens växling finnas sannerligen tecken för dem, som hava förstånd." (Koranen 3:190)

"Till Hans tecken hör och himlarnas och jordens skapelse och omväxlingen i fråga om edra tungomål och edert skiftande utseende; häri finnas sannerligen tecken för all världen." (Koranen 30:22)

"Se de ej då på kamelerna hur de skapats, På himmelen, hur den välvts, På bergen, huru den uppstälts, Och jorden, hur den utbretts?." (Koranen 88:17-20)

"I himlarnas och jordens skapelse, i vattnet och dagens växling, i skeppet, som seglar på havet med sådant som länder människorna till gagn, i vattnet, som Gud nedsänt från himmelen och varmed han giver jorden liv efter hennes dvala, i alla de kräk han kringsspritt på henne, i vindarnas omkastningar och i molnen, som fått sig ålagt att fara mellan himmel och jord, finnas sannerligen tecken för människor som hava förstånd." (Koranen 2:164)

Förutom detta finns det många tecken som uppmanar människan att fundera djupt kring saker, dess omgivning, och vad som är relaterat till dem; och att dra slutsten om existensen av Skaparen, Härskaren, så att människans tro på Guds existens är bestämd och hårdfast, eftersom den är härledd från intellektet och bevis.

Sannerligen, tron på Skaparen, Härskaren, är instinktiv hos alla, men denna instinktiva tro kommer från känslor, som i sig producerar varken pålitliga eller bestämda resultat. Känslorna

tillägger ofta osanna saker till ens tro, därigenom far man vilse och tappar tron.. Idoldyrkan, vidskeplighet och mytologi är resultatet av känslomässig tro.

Därför, för att inte tillskriva vissa attribut som motsäger gudomlighetens natur eller att se Gud som inkarnerad i materiell substans, vilket leder till ateism eller polyteism, eller fantasier eller vidskeplighet, vilka man alla tar avstånd ifrån i äkta tro, lämnar Islam inte känslorna som en ensam väg till tro. Det är därför Islam påbjuder en att använda känslor med förståndet och förpliktar varje muslim att använda sitt förstånd för att tro på Gud och förbjuder imitation i tros läran.

Därför har i Islam förståndet i uppgift att vara domare i ens trosuppfattning."I himlarnas och jordens skapelse och nattens och dagens växling finnas sannerligen tecken för dem, som hava förstånd." (Koranen 3:190)

Kallelsen till att titta djupt i universum för att härleda dess koder och att guidas till tron på dess Skapare repeteras ständigt i Koranen hundratals gånger i olika kapitel; alla vilka är riktade mot människans rationella förmåga, inbjudande till denne att tänka djupt och fundera, för att bygga tron på förnuftet och bevis, varnande mot att imitera vad dennes förfäder följde utan att reflektera, fundera och utan övertygelsen att ha rätt.

Detta är vad Islams tro kallar till. Det är tron för den upplyste självsäkre personen som letat och letat och tänkt och tänkt, till han av denna process av letande och tänkande erhållit övertygelsen av existensen för Gud den Allsmäktige.

Fastän användandet av förnuftet för att komma fram till rätt tro på Gud är obligatoriskt, är människan begränsad att förstå bortom hennes sinnen och mentala kapacitet, eftersom människan förnuft, oavsett hur mycket det utvecklas och växer, är begränsat i sig själv och dess förmåga med oöverträddbara gränser.

Därför också människans förmåga att förstå Guds natur, eftersom Han är bortom universum, människan och livet. Då människans förnuft inte kan förstå det som är bortom människan, är det omöjligt att förstå Guds väsen. Följaktligen frågar man inte - varför tror människan på Gud med sitt förnuft när detta inte kan begripa Guds väsen? Därför att ens tro är tron på Guds existens.

Denna existens är begriplig genom existensen av skapelserna, universum, människan och livet, alla vilka är begripbara p.g.a. att de är inom gränserna för människans förnuft. Alltså, människan förstår dem, och från detta förstår han existensen av Skaparen av dem alla, som är Gud.

Därför är tron på Gud rationell och inom gränserna för förnuftets resurser. Detta är motsatsen till uppfattningen av Guds väsen som är omöjlig, efter som det är bortom universum, livet och människan, med andra ord bortom allt förnuft. Förnuftet kan inte förstå det som bortom dess gränser, p.g.a. dess oförmåga att göra det. Denna brist i sig, borde vara en de faktorer som stärker tron och inte en källa till misstro och tvekan.

Källa: islamguiden.com

